

3. postna nedelja

Pirniče, 4, marec 2018

»Deset zapovedi – in še nekaj več«

Dragi bratje in sestre, dragi prijatelji!

Postni čas nam leto za letom v razmislek ponuja najlepša in najbogatejša svetopisemska besedila, tako iz stare, kakor iz nove zaveze. Tokratno nedeljsko bogoslužje nas v prvem berilu spomni na temelj, na katerem sloni izvoljeno ljudstvo stare zaveze: govori namreč o desetih Božjih zapovedih. Mi jih sicer poznamo v nekoliko skrajšani različici, ki pa vsebinsko v ničemer ne odstopa od danes slišanih zapovedi. Na teh desetih zapovedih stoji vsa judovska družba; iz njih izhaja postava, pravila in predpisi, ki po eni strani določajo odnose znotraj judovskih skupnosti, družin in po drugi narekujejo, kakšen naj bo odnos vernika do Boga. Skratka: na desetih Božjih zapovedih kot na trdnem temelju stoji zgradba Judovskega naroda, izvoljenega ljudstva stare zaveze. Simbol te zgradbe, ki je v prvi vrsti duhovna skupnost, je Jeruzalemsko svetišče, ki mu z eno besedo pravijo Tempelj. Ko govorimo o templju imamo tako lahko v mislih veliko jeruzalemski svetišče, sezidano iz kamnov, lesa in opeke, lahko pa mislimo tudi na tisti drugi, duhovni Tempelj, ki je v resnici skupnost vseh verujočih Izraelcev, potomcev očaka Abrahama.

Kristjanom bi ta besedna igra ne smela biti tuja, saj tudi mi besedo »cerkev« uporabljamo v podobnem smislu: »cerkev« z malo začetnico je zgradba v kateri se zbiramo za bogoslužje, objekt iz opeke, marmorja in lesa, po drugi strani pa »Cerkev« z veliko začetnico pomeni vse nas, kristjane, našo veliko družino, izvoljeno ljudstvo nove zaveze.

In ravno ta dvojnost pomenov, ta besedna igra pravzaprav, je botrovala zapletu, o katerem smo danes slišali v evangeljskem odlomku. »*Podrite ta tempelj*«, je Jezus dejal Judom, »*in v treh dneh ga bom postavil*«. Judje so mislili, da govori o zgradbi, o svetišču, zato so tudi omenjali, da so ga njihovi predniki gradili 46 let. Jezus pa v resnici ni govoril o njem. Govoril je o skupnosti, o vernikih, o svojem skrivnostnem telesu, o Cerkvi z veliko začetnico.

Če smo za Tempelj rekli, da temelji na desetih Božjih zapovedih, Cerkev temelji na Jezusu Kristusu samem. On je temelj Cerkve; še več: on sam je Cerkev. Če starozavezni Tempelj temelji na besedah vklesanih na kamniti plošči, novozavezna Cerkev temelji na osebi Jezusa Kristusa: na njegovih besedah in dejanjih. Če so se Judje trudili usmerjati svoje življenje po zapovedih, se kristjani trudimo živeti po zgledu Jezusa Kristusa. Če se je stari zavezi Bog ljudstvu razodel kot zakonodajalec, kot tisti, ki s pravili in zakoni vzpostavlja urejeno družbo, potem se v novi zavezi

Bog po Jezusu Kristusu razodeva kot ljubeči in usmiljeni Oče, ki mu nikdar ni vseeno za kogarkoli med nami in je kot dobri pastir pripravljen po gorah iskati tudi tisto stoto ovco, ki se je bila izgubila.

Vendar bo, dragi bratje in sestre, narobe, če bomo mislili, da Božje zapovedi potemtakem zdaj ne veljajo več. Sam Jezus je o tem jasno povedal: »*Ne mislite, da sem prišel razvezat postavo ali preroke; ne razvezat, temveč dopolnit sem jih prišel*«. Postava, deset zapovedi torej, veljajo za kristjane povsem tako, kot za Jude. Razlika je v tem, da Jezus od nas pričakuje še nekaj več: ne le to, da se držimo Božjih zapovedi, ampak, da te zapovedi izvršujemo z ljubeznijo in usmiljenjem. Ne, ker bi nas nekdo silil, da po njih živimo, ampak zato, ker sami vemo, da je tako prav in se v življenju po zapovedih izraža naša ljubezen tako do Boga, kot do sočloveka. To s čimer je Jezus dopolnil staro zavezo, Postavo, je ljubezen. In bolj ko jo bomo živeli, bolj bomo podobni Jezusu Kristusu, bolj in bolj bomo postajali njegovo skrivnostno telo in bo tako po nas on sam živel v svetu. Amen.